

Arrest

nr. 127 491 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam meer dan 20 jaar geleden naar België en diende op 23 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 18 februari 2011, nr. 56 320).

1.3. Verzoeker diende op 29 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 18 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

R.(...) K.(...)

nationaliteit: India

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid.

ruimschots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene, kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het volgende in zijn middel:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend per aangetekend schrijven van 29 augustus 2013, ten onrechte onontvankelijk verklaarde;

Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geoordeeld werd dat verzoekende partij kennelijk niet aan een ziekte lijdt zoals bepaald in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet;

Dat in het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31 januari 2014 gesteld wordt dat verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of fysieke integriteit: de beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn;

Dat met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gesteld wordt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoekende partij niet eveneens uitermate ernstig is;

Dat volgens het medisch advies een manifest gebrek is aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat gesteld wordt dat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Doordat de wetgever bij Wet van 8 januari 2012 het oneigenlijk gebruik van de medische regularisatie-procedure, vastgelegd in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, wil terugdringen: nl. vanaf 16 februari 2012 mag het verplichte medisch attest bij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet maar maximaal drie maanden oud zijn en wordt al in de ontvankelijkheidsfase beoordeeld of de ziekte ‘op het eerste gezicht’ beantwoordt aan de criteria van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Doordat hierdoor een medische filter wordt ingevoerd tijdens de ontvankelijkheidsfase: de (ambtenaar-) geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken kan de aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet al onontvankelijk verklaren als de ziekte kennelijk (= manifest) niet beantwoordt aan de criteria van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Doordat het gaat over een prima facie beoordeling door deze arts;

Doordat het begrip “kennelijk” inhoudt dat de ziekte overduidelijk en onbetwistbaar niet beantwoordt aan de criteria van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Doordat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch vijf beoordelingscriteria in overweging moet nemen om te kunnen besluiten of diegene die de toepassing van dit artikel inroept al dan niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Doordat deze criteria zijn: de situatie op het vlak van gezondheidszorg in het land waarnaar de betrokken vreemdeling wordt uitgezet, de ernst van de ziekte, de (on)mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de effectieve toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsverstrekking in zijn land van herkomst, mede gelet op zijn financiële mogelijkheden en, ten slotte, de aanwezigheid van familieleden in geval de ziekte toestand dit vereist;

Doordat wat betreft de maatstaf van de aard en de ernst van de medische toestand van de vreemdeling vereist wordt dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere mate van ernst;

Doordat de ernst van de medische toestand, of het gebrek eraan, op een voldoende geïndividualiseerde wijze moet bewezen worden (R.v.St. nr. 73.013, 7 april 1998, Rev. dr. étr. 1998, 64, noot: ("que la lettre de l'Ambassade de Belgique du [...] qui ne contient que des constatations sommaires de caractère général, et le premier acte attaqué, dont la lettre précitée constitue le motif déterminant, ne reconstitue pas de manière adéquate et satisfaisante les aspects particuliers de la situation de la requérante et de son enfant décrits par les médecins spécialistes dans les attestations établies à l'occasions du premier examen de la demande de régularisation de séjour"). Zie tevens: R.v.St. nr. 66.703, 10 juni 1997, Rev. dr. étr. 1997, 219).

Doordat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken bij afwijzing van de aanvraag steeds de redenen expliciet dient aan te geven (Zie R.v.St. nr. 76.648, 26 oktober 1998, onuitg.);

Terwijl nieuw door de Wet van 8 januari 2012 de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet al onontvankelijk kan verklaren als de ziekte kennelijk (= manifest) niet beantwoordt aan de criteria van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Terwijl door deze wijziging de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontslaan wordt van zijn verplichting, die voortspuit uit artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, de vijf beoordelingscriteria te toetsen op gedetailleerde en geïndividualiseerde wijze, om alzo de ernst van de ziekte te bepalen;

Terwijl echter deze wijziging of filterprocedure tot doel heeft dat ook al in de ontvankelijkheidsfase een beoordeling kan gemaakt worden waar deze vóór de Wet van 8 januari 2012 slechts gebeurde in de gegrondheidsfase;

Terwijl aldus in de ontvankelijkheidsfase een prima facie beoordeling zal gemaakt worden wat betekent dat dezelfde criteria dienen onderzocht te worden, op een geïndividualiseerde en gedetailleerde wijze;

Terwijl het begrip "kennelijk" slechts een indicatie is voor de toetsing van de (ambtenaar-) geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, nl. niet de minste twijfel mag bestaan dus overduidelijk en onbetwistbaar, dat er niet wordt voldaan aan de criteria conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg een marginale toetsingsbevoegdheid heeft, zonder zich in de plaats te stellen van verwerende partij;

Terwijl de bestreden beslissing deze toetsing niet kan doorstaan: de vijf beoordelingscriteria werden niet op een gedetailleerde en geïndividualiseerde wijze getoetst, om alzo de ernst van de ziekte te bepalen ;

Terwijl in het medisch getuigschrift d.d. 13 juni 2013 van Dr. K. Pat vermeldt wordt "zo tbc (open long tbc) geen therapie kent, komt men hieraan uiteindelijk te overlijden";

Terwijl dit medisch getuigschrift bevestigt dat verzoekende partij lijdt aan een ernstige ziekte;

Terwijl in dit medisch getuigschrift bovendien "open long tuberculose", "geïsoleerde verpleging gezien besmettelijk vanaf 14/5/2013" vermeld worden, vermeldingen die de aandoening waar verzoekende partij aan lijdt, bezwaarlijk als onbelangrijk betitelen;

Terwijl de overweging dat uit de vaststellingen van het medisch advies zou blijken dat heden een manifest gebrek is aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, een manifeste appreciatiefout uitmaakt, omdat dit niet blijkt uit het medisch getuigschrift met bijlage d.d. 13 juni 2013;

Terwijl deze overweging niet gegrond is op concrete medische vaststellingen: de arts-adviseur beschikt enkel over het medisch getuigschrift plus bijlage d.d. 13 juni 2013, op grond waarvan hij geenszins tot een dergelijk conclusie kan komen, integendeel;

Terwijl bovendien geen verder onderzoek verricht werd door de arts-adviseur om tot die conclusie mogelijk te kunnen komen hetgeen een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht;

Terwijl bijgevolg de motivering van de bestreden beslissing niet de objectieve concrete gegevens van het administratief dossier kan schragen;

Doordat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr.113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005);

Doordat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Doordat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing: de bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot beslissing wordt besloten;

Terwijl onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl zulks in casu niet het geval vormt;

Terwijl De Raad, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, een marginale toetsingsbevoegdheid heeft en bijgevolg bevoegd is na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in kwestie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, of alle vereiste beoordelingscriteria in overweging werden genomen en of zij op grond daarvan niet de minste twijfel heeft kunnen hebben, dus overduidelijk en onbetwistbaar, dat er niet wordt voldaan aan de criteria conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Terwijl de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens van het administratief dossier niet in redelijkheid tot haar, zijn besluit is kunnen komen;

Terwijl het medisch advies in kwestie niet geïndividualiseerd of gedetailleerd is;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (manifeste appreciatiefout), een schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

De in artikel 9ter, §1, eerste lid bedoelde ziekte is een ziekte die *“een reëel risico inhoudt voor (het) leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land (van verblijf)”*.

3.6. Verzoeker diende op 28 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het aan de aanvraag toegevoegde medisch attest blijkt dat verzoeker leed aan een open longtuberculose.

3.7. In casu wordt in de beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 31 januari 2014, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.08.2013

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.06.2013 en de bijlage d.d. 13.06.2013 blijkt dat de beschreven longtuberculose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd met ingang van 15.05.2013 gedurende 6 maanden behandeld met tuberculostatica, betrokkene dient dan ook actueel als genezen beschouwd te worden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.8. In zijn middel beweert verzoeker in wezen dat de beoordeling van de aandoening in het medisch advies, waarbij een beslissing werd genomen op basis van de zogenaamde medische filter uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, niet conform de criteria uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is gebeurd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker meent vijf criteria te kunnen ontwaren die zouden moeten worden beoordeeld, met name de situatie van de gezondheidszorg in het land van herkomst, de ernst van de ziekte, de mogelijkheid om te reizen, effectieve toegang tot zorgen in het land van herkomst, de financiële mogelijkheden en de aanwezigheid van familieleden, doch niet verduidelijkt op welke wijze die criteria uit de wetsbepalingen zouden kunnen worden afgeleid. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen echter slechts twee mogelijkheden worden afgeleid wat de ziekte van de betrokkene betreft: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de beslissing niet correct is omdat de beoordelingscriteria die hij meent te kunnen ontwaren, niet werden getoetst.

3.9. Uit het advies blijkt duidelijk dat de arts-adviseur de twee hypotheses uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wel degelijk heeft onderzocht. De arts-adviseur concludeerde op basis van de door verzoeker aangereikte informatie dat de aandoening sedert mei 2013 gedurende 6 maanden met tuberculostatica werd behandeld waardoor deze op het ogenblik van het uitbrengen van het advies in januari 2014 als genezen diende te worden beschouwd, waardoor de beschreven longtuberculose actueel geen reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of zijn fysieke integriteit en er evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat verzoeker niet uitgaat van een correcte

lezing van het medisch advies aangezien dit geen overweging bevat dat er *“heden een manifest gebrek is aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt”*, zoals verzoeker in zijn middel voorhoudt. Ook de beschouwingen van verzoeker over de ernst en de besmettelijkheid van tuberculose gaan volledig voorbij aan het kernmotief uit het medisch advies dat de aandoening als genezen dient te worden beschouwd en dat de arts-adviseur van verder onderzoek ontslaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur bepaalde elementen uit het medisch getuigschrift zou hebben miskend of onzorgvuldig of onredelijk zou zijn te werk gegaan door op grond van zijn vaststellingen te adviseren dat er kennelijk geen sprake is van een aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.10. Het loutere feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan zijn onontvankelijkheidsbeslissing een – volstrekt overtollige – uiteenzetting koppelt over de graad van ernst die wordt vereist in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het kader van artikel 3 van het EVRM, doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit het advies van de arts-adviseur, die wel degelijk gestoeld zijn op de hypothesen uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit het hierboven geciteerde artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, blijkt trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in wezen kan beperken tot een verwijzing naar het advies waarin wordt vastgesteld *“dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN